

tivitet, fordi man forlods har opgivet muligheden for at tage afstemningsmidlet i brug til politisk voldgift og dermed reduceret en væsentlig stimulus til at søge kompromis'er. Resultatet har været en faktisk blokering af en lang række kommissionsforslag ved langsomme behandlinger på lavt niveau i rådsregie.

Det europæiske parlaments rolle i denne beslutningsproces er beskeden al den stund, Rom-traktaten i forvejen ikke har placeret forsamlingen på en særlig fremtrædende plads blandt fællesskabsinstitutionerne. Parlamentets rolle er rent konsultativ, bortset fra en beslutningsret i budgetspørgsmål. Denne beslutningsret er endda stærkt begrænset henset til, at den altovervejende del af fællesskabets udgifter er bundne af retsakter, ved hvis vedtagelse parlamentet i det højeste har haft ret til at blive konsulteret.

Endvidere finder Vedel-rapporten, at det europæiske parlament til trods for sin opbygning som demokratisk repræsentation på grund af sin begrænsede myndighed kun i ringe grad kommer til at danne og udtrykke den offentlige opinion i fællesskabsanliggender.

På baggrund af denne analyse af parlamentets placering i beslutningsprocessen og i betragtning af de nye ansvarsområder, som specielt opbygningen af den økonomiske og monetære union vil overføre til fællesskabet, konkluderer rapporten, at der samtidig med fællesskabets udvidelse må tages skridt til at genskabe ligevægten i den europæiske institutionelle opbygning. Dette må ske både ved en fornyelse af parlamentets rolle og en konsolidering af kommissionens indflydelse. Specielt finder man at overførslen af nye arbejdsopgaver til fællesskaberne og dermed indskrænkningen af de nationale parlamenters direkte myndighed må ledsages af en forøgelse af det europæiske parlaments beføjelser.

Vedel-rapporten foreslår konkret, at parlamentet gradvis gives lovgivende beføjelser. Ministerrådet skal dog, således som det er fastslået i traktaten, forblive fællesskabets egentlige lovgivende organ, men i visse tilfælde må man give parlamentet en ret til medbestemmelse. Effekten heraf skulle blive, at samspillet mellem kommission, råd og parlament skulle blive mindre overfladisk,

idet medbestemmelsesretten skal udformes således, at parlamentets tilslutning kræves, for at en rådsbeslutning kan træde i kraft.

Denne gradvise udvidelse af beføjelserne foreslås gennemført i flere etaper. Den første som ikke bør gå udover 5 år, må begrænses til 4 hovedspørgsmål:

- 1) Revision af traktaterne.
- 2) Optagelse af nye medlemsstater.
- 3) ratifikation af internationale aftaler, som indgås af fællesskabet og
- 4) Anvendelse af Rom-traktatens art. 235, som tillader rådet at træffe beslutninger, som det mener nyttige for det fælles markeds funktioner.

For en lang række andre sagsområder vedrørende den fælles politik eller harmoniseringer af de nationale lovgivninger (konkurrence, transport, landbrug, fiskale bestemmelser, bestemmelser om udlændinge, konjunkturpolitik, handelspolitik, den sociale fond og erhvervsuddannelse), bør parlamentets krav på konsultation styrkes ved at tillægge det et suspensivt veto, d.v.s. at hver gang rådet har truffet en beslutning på et område, om hvilket man har konsulteret parlamentet, skal parlamentet have mulighed for at kræve en fornyet rådsbehandling.

I den anden etape, d.v.s. inden for en 10-års periode, skal parlamentets beføjelser vedrørende disse sagsområder udvides til en medbestemmelsesret af tidligere omtalte karakter, d.v.s. en egentlig veto-ret.

Rapporten finder ikke, at der er behov for at styrke parlamentets kontrolbeføjelser i forhold til kommissionen. En kontrolbeføjelse over for rådet har næppe nogen mening henset til, at dettes medlemmer er nationale ministre, som er ansvarlige over for deres respektive parlamenter.

Det anbefales at udvirke en højere grad af koordination med de nationale parlamenters arbejde for at give mere fremtrædende politikere mulighed for også at medvirke i det europæiske parlaments arbejde og hermed styrke dette.

Desuden foreslår Vedel-rapporten, at parlamentet, som ifølge Rom-traktaten har ret til at afsætte kommissionen ved et mistillidsvotum, ligeledes inddrages i valget af kommissionens præsident. Dette forslag tilsigter lige så meget at styrke kommissionens stilling som parlamentets og tages op